

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 1
Januar 1911

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
— Kan bestilles paa alle postanstalter. —

4. aarg.

Guds barns enhet.

«At de alle maa være ett, forat
verden skal tro.» Joh. 17, 21.

Verdenskonferansen i Edinburgh har paa en gripende maate slaat til lyd for *samarbeide* mellem alle missionerende kræfter. Den har stillet Jesu bøn om *enhet*, Joh. 17, 21, helt frem i forgrunden av alt missionsarbeide, — som en *betingelserne* for, at det skal lykkes.

La ogsaa os *elske* denne Jesu bøn om *enhet*; la os *bede* denne bøn, bede den *hver dag*. Og la os saa ogsaa *handle* slik, at bønne kan bli bønhørt.

Til K. M. A.s fælles bønnedag, 1ste søndag i advent, blev iaar dette bønneemne sendt ut. Og paa K. M. A.s bønnekort gaar det samme bønneemne igjen for hver dag.

Gud velsigne os alle i *forbønnens* tjeneste, saa vi maatte faa naade til at bede *saa*, at vi kan faa, hvad vi ber om. — Tænk om det nye aar, som nu er begyndt, rigtig kunde bli præget av dette, at Guds barn virkelig var begyndt at gjøre *Jesu bøn* i Joh. 17, 21 til sin. —

Hilsen fra Tysfjorden.

Kjære søstre!

Siden sidste beretning blev sendt „Kvartalshilsen“ har arbeidet her gaat sin jevne gang. Vor lille station har været sterkt besøkt av lapper og norske, som søkte hjælp og lindring for sine sykdomme og svakheter. Tildels har vi ogsaa hat besøk av utenbygds folk. Og Gud være lov og tak, vi har med de enkle midler som staa til vor raadighet faat lov at yde hjælp og vi ser oftest med forundring paa, hvordan Herren lar det lykkes. Det er tydelig, at det er hans velsignelse som gjør utslaget, og dette gir os megen frimodighet i tjenesten. Vi tør jo hver dag komme og be om ny velsignelse, og Herren blir ikke træt av at gi.

Som vanlig har arbeidet paa stationen været avbrudt av reiser i fjordene. For første gang har jeg isommer avlagt et besøk i Stefjorden, som er Tysfjordens nordlige grænse. Det har hat sine store vanskeligheter at naa denne fjord herfra, da avstanden er saa stor, og dette har været grunden til, at dette besøk er blit saa længe utsat. Men nu fra septbr. er lokaldampskibene begyndt forsøksvis at anløpe Hankø og derfra kan man let komme videre indover, saa en stor hindring er derved

ryddet av vor vei. Det var efter konfirmationen, som her holdes midtsommers, og som pleier at være det store stevne paa kirkestedet, at jeg benyttet anledningen til at faa skyds med finner fra Stefjorden indover. Særlig var det mig om at gjøre at faa besøke en del syke derinde, og saa vilde jeg saavidt tiden rak besøke gaaardene utiggjennem for saa at naa Hundholmen eller Skarberget næste dampdag. I Stefjorden bodde jeg i flere dage hos en lappfamilie, som for flere aar siden er flyttet derind fra Ofoten. Under den mægtige Stetind, paa den anden side elven laa et lavt, rødmalet hus med hvite vinduesposter. Det var av en noget eiendommelig bygningsform, men tok sig saa utmerket ut oppe i den grønne bakke. Her blev jeg gjestfrit mottat og endog anvist et litet værelse for mig selv og under hele mit ophold vist megen venlighet. Det var mig av stor interesse at gjøre bekjendtskap med denne mand og hans familie som, efter hvad jeg kunde skjønne, øvet en stor indflydelse der paa stedet og hvis indflydelse vist nærmest har git steffjordlapperne sit særpræg. De fleste andre derboende familier er indflyttede hellemlapper, men adskiller sig nu meget fra disse. Særlig var det glædelig at se der renlighet som hersket i deres huse; og da de forstaar og taler det norske sprog, staar de idethele høiere i oplysning end vore hellemlapper. Egentlig fattigdom saa jeg ikke til noget der. Men et par unge piker som var angrepen av tuberkulose gjorde det mig meget ondt for. Det er haardt ikke at kunne ta sig av dem eller bringe dem noget sted hen, hvor de kunde faa den rigtige behandling og ernæring. Paa 2 familier nær bor de alle i huse. Manden jeg bodde hos er medlem av Tysfjord herredstyre og en agtet mand baade blandt lapper og norske.

Det som særlig har optat vore tanker i det sidste halvaar, har været vore byggeplaner. Vi hadde haabet allerede paa forsommeren at gaa igang

med husbygningen, men forhandlingerne med sagbrukene tok saa lang tid, at vi desværre endnu ikke har materialerne paa byggepladsen.*) Da vi hadde gjort alle beregninger og faat endel prisopgaver fra sagbrukene, skjønte vi, at det hus, vi hadde gjort utkast til med to sykeværelser, vilde overstige vor økonomiske evne. Der blev da gjort et nyt utkast efter vor første plan med et sykeværelse og to senger. Efter dette sidste skulde huset bli 13×16 alen stort og indeholde: forsamlingsaal 6×8 stor, kjøken 5×6 alen, sykestue og søsterværelser hvert $5 \times 6\frac{1}{2}$ alen, en polyklinik $3 \times 6\frac{1}{2}$ alen og saa en $3\frac{1}{2}$ alen bred gang, hvorav endel er tat av til baderum; foran kjøkkengangen et bislag. Ovenpaa vil vi indrede et værelse i hver gavl og har tænkt os at ha det ene i tilfælde av smitsom sykdom, f. eks. tuberkulose eller kræft. Epidemiske sykdomme forekommer ikke her. Det andet gavlværelse vil vi reservere kjære gjester. Vi regner nemlig med, at naar vi faar hus, vil ogsaa vore venner besøke os og se arbeidet paa nært hold. Kontrakt paa murerarbeidet har vi faat istand med en dygtig arbeider her fra Tysfjord. Grundmur og en 3×7 alen stor husholdningskjelder er nu færdig og er utført til vor fulde tilfredshet. Vor kontrakt lyder saa: Alt murerarbeide med tillæg av mursten, kalk og cement og transport av samme for kr. 560. I færdig stand vil dette hus med de nødvendige yttre bekvemmeligheter komme paa antagelig $4\frac{1}{2}$ a 5 tusen kroner.

Naar dette er adskillig dyrere end efter de første overslag, skyldes det sterk stigning i trælastpriserne. Vor tanke var foreløbig at skaffe det nødvendigste og la det øvrige staa hen, indtil vi fik raad til at fuldføre. Men akkurat i avgjørelsens øieblik, da materialerne skulde bestilles, faldt en uventet og stor gave i vort skjød. Fra vort kjære Friedenshort, som allerede har

*) Der er nu kommet meddelelse om at materialerne er kommet.

sendt os flere hundred kroner til byggefondet, blev der meldt os, at en søster vilde skjenke os 1000 mark = kr. 886.90. Det var en overvældende stor gave og et mægtig bevis paa, at Herren vil fremme dette verk. Nu blev vi istand til at kjøpe alt til indredningen med en gang, hvad der naturligvis blev det billigste for os. Efter beregningen skulde materialerne fra sagbruket allerede været her omkring 23de septbr., men dette er ikke slaat til, og vi venter fremdeles. Vi hadde tænkt straks at gaa igang med bygning, og 4 dygtige tømmermænd skulde i løpet av 3 uker ha huset under tak. Paa den maate skulde det latt sig gjøre at faa indredet saavidt, at vi kunde flytte ind i et værelse før vinteren. Men denne forsinkelse gjør en slem strek i regningen.

Mange er de kjære venner som har været med at bære smaa og store sten til denne bygning, og eftersom det er et kjærlighetens og bønnens verk, vil vi nu bli ved med at omhegne det med vore bønner, forat Herrens velsignelse maa være stedse tilhuse der og som en stille bæk flyte ut til velsignelse for menneskene. Huset faar en rent idyllisk beliggenhet indimellem birkekraattet, høit nok til at gi en herlig utsigt over bygd og fjord og til at beskinnes av midnattsolen i den lyse tid, men ogsaa saa deilig beskyttet ved en høideryg, der staaar likesom en mur mot den skarpe østenvind.

En inderlig tak til alle, som har været med at bygge! Gud, som ser „paa tingens aand og indre, ei paa hvad der kan tindre“, har hørt de bønner, der har ledsaget gaverne. Han har set det offer, det har kostet de kjære givere. Han vet ogsaa, at for enkeltes vedkommende har det kostet megen svet og møie. Se f. eks. nedenstaaende brev som fulgte en av gaverne.

Men hvad der er gjort av kjærlighet til ham og hans mindste brødre skal ikke være gjort forgjæves, det skal bære frugt i velsignelse. Ogsaa for utstyret til vor station blir der

kjærlig sørget av venner fra fjern og og nær. Allerede er der sendt os en del sengelinned og tøy til patienterne og mere tøy vi vente senere. Dette er en dobbelt hjælp, da vi her har yderst vanskelig for at faa tid tilovers til søm.

En stor glæde har jeg at meddele eder kjære venner som var med at hjelpe John A. Pedersen Musken til et sanatorieophold paa Røros. I august forlot han sanatoriet og hadde da lægens erklæring for at sygdommen var stanset. Jeg hadde den glæde at ta imot ham i Trondhjem netop den dag jeg kom nedover paa min ferietur. Han saa da saa godt ut at det var en fornøielse at se ham, og glad av taknemmelighet var han for den store velgjerning, som var blit ham til del. Jeg maa heriggjennem faa lov at bringe hans og vor hjertelige tak til alle som var med at hjelpe ham. Herren lønne eder derfor!

Med en hjertelig hilsen til alle, anbefaler jeg fremdeles os og denne gjerning til eders kjærlighet og eders forbønner.

Eders i Jesus forbundne

s. Olivia.

*

Kjære søstre.

Gud styrke eder rikerlig til al sin gjerning, at hans verk maa fremmes og hans store navn forherliges. Da det nu endelig er kommen saa langt at murerkontragten er i orden saa vil jeg be om at faa indlægge min lille skjerv da det maaske kan bli at indsætte en liten sten i muren. Disse penger har jeg tjent ved mit tunge arbeide ved at være paa sjøen i vinter og derfor er det saa meget kjærere for mig at ofre dem til Herren. Ja det er litet men han som saa med velbehag paa enkens skjerv vil ikke ringagte min gave; ti han ser til hjertet. Saa være da denne lille skjerv skjenket med en inderlig bøn og et oprigtig ønske, at Jesus maa være bygmesteren og føren fra først til sidst.

Deres altid hengivne

L. L.

✕ Fra Armenien.

Søster Bodil Bjørn opholder sig for tiden i Tyskland, hvor hun benytter endel av sin ferie til at gjennomgaa et jormorkursus. *9 måneders kurs*

Vi meddeler her et utdrag av et av hendes breve, som hittil ikke har fundet plads i Kvartalshilsen, men som gir en interessant skildring av forholdene og arbeidet i Armenien.

„Kjære venner. I kan ikke tro, hvilken stor glæde jeg for en tid siden oplevet. En morgen tidlig, da jeg kom ned for at ride til poliklinikken, springer en stor, sterk mand imot mig, griper min haand og kysser den. Det var Gabriel fra Havadorig, som ivinter laa i mit lille kjøkken med den slemme absess i laarbenet. Han var blit helt ukjendelig, tyk, brun og sterk. Da han laa syk iviuter, saa han ut som et skelet, og Rupen og jeg maatte bære ham ind til operationsbordet forat forbindes. Sidst jeg saa ham i H. hundet han om med en stok. Nu var han gaat tilfots fra Havadorig til Musch, ca. 2 timers ridt.

Det er virkelig et under, at han blev helbredet. Hans arbeide var tidligere at hugge ved oppe i skogene ved H. og saa bære den ned til Musch forat sælge den. Dette er havadorigernes levis, naar de da ikke er hyrder. Men saa tungt arbeide kan Gabriel endnu ikke klare, saa nu maa hans yngre bror arbeide for familien. Gabriel har dog benyttet tiden godt. Da han var hos mig, lærte min gut, Rupen, ham abc, og ved gjennomreisen gav jeg ham et testament. Det har han nu flittig læst i og kan nu læse flytende efter 4 maaneder. Han mente, han forstod ogsaa det, han læste.

Jeg maa ogsaa fortælle om to besøk i to landsbyer, der artet sig helt forskjellig. Paa det ene sted fik jeg føle litt av, hvad det vil si at forfølges for Jesu skyld; paa det andet gav Herren aapne døre og hjerter. En søndag

morgen red jeg over til en landsby, en times vei borte, forat samle kvinderne og tilse de syke. Efterat ha besøkt en syk kone, bad jeg en av hendes slegtninger spørge den gregorianske prest om tillatelse til at samle kvinderne i kirken eller skolestuen; men da gav han sig til at skjælde mig ut for en tyv, røver og en satan, der forførte folket o. s. v. Jeg forsøkte at tale ham tilrette, men forgjæves. Herren gav mig naade til at bevare fuldkommen ro. Det var en av disse fanatiske prester, der mener, at vi er kommet forat gjøre armenierne til tyskere og faa dem til at forlate sin kirke, hvilket vi paa ingen maate ønsker.

Ifjor høst besøkte jeg nogen syke i den samme landsby; da var presten syk, og jeg gav ham medicin, som han lot til at være svært taknemlig for, saa jeg ante ikke, øt han var mig saa fiendsk. Min ledsager, Rupen, var meget opbragt, men jeg bad ham være rolig, da vi ikke kunde vente at bli godt mottat overalt, naar vor Herre og Mester hadde møtt saa megen motstand. Jeg red saa over til en landsby i nærheten, hvor jeg hadde en velsignet stund med kvinderne.

For et par uker siden kom en anden gregoriansk prest forat hente mig til en syk, ung mand i en fjerntliggende landsby.

Han var helf det motsatte fra den anden og jeg fulgte ham gjerne. Det var et 8 timers ridt og vi kom gjennom flere landsbyer hvor jeg maatte se til de syke. Overalt blev vi gjestfrit mottat baade av presterne og lærerne paa stedet, og det glædet mig særlig at hver landsby hadde sin lille skole. Jeg hadde en hel bunke traktater med og da folket i disse trakter kan læse, saa utdelte jeg hvor jeg kom, og det var en fryd at se, med hvilken iver de flokkedes om mig for at faa dem. Vort bestemmelsessted Ardonk naadde vi meget sent, da veiene mangesteds var saa mundret at vi maatte gjøre store omveie, men det var maaneskin saa det gjorde ikke saameget. Da vi kom

frem, indstallerte de mig i skolestuen, som var noksaa ren og hadde tre smaa vinduer oppe under taket. De laget speilegg og kaffe til mig og gjorde hvad de kunde forat jeg skulde ha det godt. Stedets lærer og ældste var meget snilde, ja selv den øverste revolutionære var saa venlig og god at vi blev riktig gode venner. Om aftenen da jeg skulde gaa tilsengs, sa han: „Du kan sove trygt, for jeg vaaker,“ dermed slog han sig paa brystet, viste mig sine patroner og geværet og følte saa ret sin egen styrke. Jeg sa: „Baron Houdhau, jeg staar under en høiere beskyttelse end din“, og pekte dermed op mot himmelen, „du behøver ikke at vaake, jeg er slet ikke bange for kurderne.“ „Vel“ sa han, „men Gud har sine midler og jeg vil vaake inat, saa intet vondt skal tilstøte dig.“ Denne revolutionære tror paa Gud og vilde gjerne ind paa aandelige ting; læreren og jeg blev sittende forat tale med ham og tilslut holdt jeg andagt og bad med dem. Næste dag holdt jeg poliklinik i skolestuen, hvor jeg behandlet 50 syke saa jeg tilslut blev helt træt og maatte be dem lave mig en kop te. — Den syke unge mands tilstand var haapløs, saa jeg kunde ikke hjelpe ham, men talte og bad med ham. Om eftermiddagen kom ogsaa en meget rik kurdisk kvinde, som jeg maatte undersøke og gi medicin og om aftenen var jeg tilstede ved deres gudstjeneste i kirken, og presten bad mig om at tale bakefter. Jeg hadde sagt ham at jeg hellere vilde samle kvindene i skolestuen, da jeg tænkte at de kanskje ikke likte om jeg talte i kirken, men presten vilde endelig og han med flere andre mænd blev ogsaa igjen. Den kjære, trofaste Herre gav mig saadan frimodighet den aften. Min tekst gav han mig ogsaa: Matth. 6. 33: Søk først Guds rike og hans retfærdighet. Der var propfuldt, vel 200—300 kvinder, og de lyttet alle saa opmerksomt og lot til at forstaa saa godt, saa jeg var meget taknemmelig, og tror at Herren velsignet den

stund for flere. Baron Hordhau sa siden til mig, at Herren glædet sig sig over den aften i kirken. Jeg forærte ham ogsaa et nytestamente, som han var glad ved at faa. Næste morgen red vi hjemover. Vi maatte ogsaa da stanse i etpar landsbyer forat se til syke. Imellem holdt de paa veien min hest an, forat jeg skulde se deres øine eller gi dem raad for dette eller hint, ja, en gut kom sogar og spurte, om jeg ikke kunde kurere en av bøflernes øine.

I en landsby mottok skolebarna mig med sang — rettere sagt brøl — men meningen var god. Jeg maatte da av forat se skolestuen og hilse paa stedets fornemste mænd. De vilde nok gjerne ha bøker til barna, og det saa det ogsaa ut til, at de trængte saare til; jeg vilde gjerne git dem, om jeg hadde hat midler ihænde. Paa denne tur lærte jeg at forstaa, av hvilken nytte det er at ha skoler, selv om barna kun lærer det allernødvendigste, for da er det bakefter langt lettere at indvirke paa dem.

I alle disse landsbyer var jeg forbauset over, hvor godt de forstod mig, ja, selv kvindene forstod boksproget, og det var derfor let at tale med dem. Om Herren legger det paa nogen av vennernes hjerte at yde bidrag til landsbyskolerne, saa vilde det bane vei for evangeliet.

Senere. For et par dage siden hadde jeg besøk av baron Hordhan og lærerne fra Ardonk, og gav jeg dem en hel del skolebøker, testamenter og andre gode bøker med, hvorfor de var meget taknemlige. De siger, jeg maa ikke glemme dem, men der maa være et baand os imellem, og det vil jeg ogsaa saa gjerne, var saa taknemlig for disse aapne døre. Vil ikke ogsaa 1, kjære venner, bede for alle disse landsbyer?

Jak. 5, 7. Dette ord av Herren blev saa stort for min sjæl forleden. Hvor det gjælder at vente i taalmodighet, indtil Herren sender regn og „jorden“ gir sin frugt. — Ogsaa i disse egne

skal engang høstens dage komme, om vi saar i tro og arbeider i tro.

Fra en anden landsby kom ogsaa en lærer forat be om hjælp til skole, og hr. Dobbeler og jeg red derhen. Der var en saadan nød — en mængde hus ødelagt. En hel del nøkne, elendige barn flokkedes om os. Man fik saadan lyst til at begynde en skole for alle disse smaa, der vokser op uten at faa høre noget om Jesus. En mand i landsbyen vilde gjerne gi et værelse til skole, saa da var det blot læreren at underholde; han maa ha 12 lira = 130 kr. om aaret.

Gregorianerne underholder nok mange lærere, men der er saamange landsbyer, at de kan ikke naa alle. Bed ogsaa særlig om evangelister og lærere for Sassunegnen, der ser det haabløst ut. Vor prest i Hawadorig var en tur deroppe ivaares, og han fortalte meget. I en landsby bodde de i bjergkløfter, de hadde ingen hus. Om vinteren spredte de sig i forskjellige landsbyer forat faa ly over hodet. Mange steder forstod de ham ikke, skjønt han talte saa enkelt som mulig. Han hadde været i de længst bortliggende landsbyer oppe i vilde bjergtrakter, hvor det var umulig at ride, ja, selv tilfots var det vanskelig nok. Alle var de meget gjestfrie, men forfærdelig fattige, ofte var det vanskelig nok at faa noget at ligge paa eller spiselig føde, mange levet paa græs.

Kvindelige missionærers utdanninge.

Ved verdenskonferansen i Edinburgh isommer blev der ifølge referaterne slaat meget sterkt til lyd for de kvindelige missionærers utdanninge. Bestyrerinden for „Women's Training College“ i Edinburgh, Miss Annie Small, nøt den ære at sitte i Edinburg-kommissionen for missionsutdanninge, og i rap-

port 5, side 250 til 252 gjør hun rede for sin skoles ledende prinsipper.

Ved konferansen blev der bl. a. uttalt følgende:

„Hedningeverdenen vindes ikke for Kristus, saalænge det maalbevisste angrep kun rettes mot mændene. Den hedenske *kvindeverden* er en saadan hindring for evangeliet, at der maa rettes et likesaa *maalbevisst* og *planmæssig* angrep mot den. Men dertil kan kun brukes *kvinder*. Missionen kalder derfor sterkt paa vor tids *selvstændige* kvinde, som kan ta arbeidet op side om side med manden. Fullt likestillethet, fullt jevnbyrdighet mellem kvinde og mand i arbeidet, det er, hvad missionsproblemet nu kræver.“ Men da kræves der ogsaa en anden utdanninge for de kvindelige missionærer, end de hittil har faat.

I vort land har vi to missionsskoler for mænd, men ingen for kvinder. Mange av de kvinder, som i aarenes løp er gaat ut som missionær, er gaat ut uten nogen speciel utdanninge som missionærer. Andre var kanske sykepleiersker eller lærerinder herhjemme, og reiste saa ut til et lignende arbeide der ute. De gjorde bruk av den utdanninge, de hadde; men følte dog altid saart savnet av en speciel utdanninge for missionen. At være lærerinde her hjemme, og være lærerinde der ute, blir ikke riktig det samme.

Avdøde fru Bolette Gjør forsøkte at slaa til lyd for nødvendigheten av en speciel utdanninge ogsaa for kvindelige missionærer; og resultatet blev en damekomité i Kristiania, som i ti aar har arbeidet for dette. Der er ved dens bestræpelse utdannet 8 kvindelige missionærer, som alle er i arbeide i Det norske missionsselskaps tjeneste. Dette damekomiteens arbeide er ved en generalforsamlingsbeslutning dette aar blit et led av Det norske missionsselskaps arbeide, idet damekomiteens medlemmer hvert 3die aar vælges av hovedbestyrelse efter forslag av Kristiania kredsbestyrelse. Som regel holdes der et kursus andethvert aar i Kristiania

med mindst 2 elver. De optagne elever faar under kurset frit ophold, fri undervisning og de nødvendige bøger, men maa selv bekoste sin beklædning, sine reiser og sine tilfældige udgifter. Damekomiteen skaffer de fornødne midler og forvalter disse. Fru Gjør stillet i sin tid en opfordring til kvindeforeningerne om at gi et aarlig ekstrabidrag av kr. 5. — til dette øiemed, og hittil er indkommet det fornødne. Dette er saavidt jeg vet det eneste, som er gjort i vort land for at skaffe kvinder nogen speciel utdannelse for missionen.

Er nu denne utdannelse tilfredsstillende? — Svarer den til tidens krav? — Jeg mener nei. Som medlem av damekomiteen siden 1905 og som dens formand siden fru Gjørs død ifjor, kan jeg uttale mig derom med nogen erfaring. De kvindelige elever har altid under sin utdannelse maattet bo i et pensionat, det daglige liv har derved faat noget av hybellivets præg, og de har savnet den utvikling og avklaring i missionskaldet som et ophold ved en missionskole kan gi. Miss Annie Smal lægger i redegjørelsen for sin skoles ledende principper overordentlig stor vekt paa samlivet ved en saadan skole.

Saa har eleverne ogsaa litt under den vanskelighet at de har faat sin undervisning paa mange forskjellige steder. Derfor vil en uforholdsmæssig stor del av elevernes tid og kraft medgaa til de lange veier; og denne løpen til og fra gir samtidig noget urolig forjaget og utilfredsstillende over arbeidet.

Det er derfor ganske naturlig, at tanken om en kvindelig missionskole er kommet op i mange sind. Hvorledes den paa bedste maate skulde ordnes, er vel endnu vanskelig at si. Men spørsmålet er av saa stor betydning, at det fortjener alvorlig at overveies, og vi ber alle missionsvenner at legge det frem for Gud i bøn.

Kristiania ²⁸/₁₁ 1910.

Henny Dons.

Vi andre, som staar i K. M. A.s be-

styrelse, gir herved frk. Henny Dons vor fulde tilslutning i hendes uttalelser om hvilken betydning det er at faa en egen kvindelig missionskole her i Norge. Vi vil tilføie, at vor mening er, at denne missionskole, som vi haaber vil komme igang, ogsaa bør utdanne kvinder, som vil arbeide for missionen herhjemme. Vi faar i K. M. A. ofte henvendelser fra det ene og andet hold om at lede bibeltimer og andægter, og disse krav vilde lettere kunne bli efterkommet, om der var rikere anledning for kvinder til at utdanne sig i denne retning.

Og i det hele for *alt* indre missionsarbeide er det av vigtighet, at unge kvinder kan faa en forberedelsestid i et missionshjem.

Av egen erfaring kan jeg si, hvilken praktisk hjelp og hvilken velsignelse det er for ens aandelige liv at være et aar eller to paa en missionskole, hvor bønnens aand er fremherskende, hvor samfundslivet er sterkt, og hvor man deltar i regelmæssig undervisning og arbeide (under hjemmets disiplin?)

Vi har hørt mange vidnesbyrd fra baade norske og danske unge kvinder, som er blit utdannet paa dansk K. M. A.s missionskole, om hvilken lærerik og aandelig utviklende tid, de har hat der. Kjære søstre i K. M. A., vil I ikke ta denne sak op i bøn?

Maa Gud bane veien for os til at faa en kvindelig missionskole, hvor der utrustes trofaste vidner, som redder sjæle. Ordspr. 14, 25.

Marie Anker.

Korea.

Vi vilde gjerne meddele nogen træk fra missionsmarken i Korea til vore kjære læsere.

Bønnekjedens medlemmer opløfter jo stadig sine hænder i bøn om Guds aands utgydelse over alt kjød. — Det er en stor opmuntring for alle dem,

som i sandhet nedber velsignelse, at se hvilke store omveltninger der er skedd i Korea. For 25 aar siden begyndte den protestantiske mission i Korea. Efter 2 aars arbeide var der 9 altergjester, efter 10 aars arbeide 400 altergjester; i de sidste aar er skaren vokset; der er nu 60,000 døpte. Den koreanske menighet elsker og studerer sin bibel, og bibelklasser har været den største faktor i det evangeliske arbeide. Fra 7 medlemmer i en bibelklasse er antallet vokset til 500 og 800 og deromkring.

Nu er der 2000 bibelklasser hvori 100,000 mænd og kvinder deltager og det hænder at de koreanske kvinder gaar 200 engelske mil for at komme til bibelklasserne. For øieblikket har de kristne i Korea sat sig til maal at utdele et eksemplar av Markus evangelium i *hvert eneste hus* i hele Korea. De sender ogsaa missionærer til Sibirien, hvor der findes 500.000 koreanere.

Den koreanske menighet er ved Guds naade utrustet med *aand* og *kraft* og som sagt studiet av den hellige skrift har været det hovedsagelige træk i det evangeliske arbeide.

E. S. Vi kommer uvilkaarlig til at spørge os selv om ikke vi herhjemme i vort kristne land vilde faa mere aandelig kraft om vi studerte vor bibel noiere. Fra „Life of faith“.

K. M. A.s smaaskrifter vil vi igjen minde vore venner om. Vi har ikke faat meget nyt det sidste aar, tildels fordi vi endnu har saameget igjen av de tidligere smaaskrifter. —

Som nyt vil vi idag gjøre opmerksom paa „*Smaa blomster fra Herrens have*“ av A. J. Det er en liten samling vakre, stemningsfulde, egne kristelige digte. De vil sikkert finde vei til manges hjerter og ha et ord at si dem. Heftet er ogsaa meget pent utstyrt og vil bli en vakker gave til venner og bekjendte. Pris kr. 0.80. Mulig overskudd ved salget gaar til

Det Norske Missionsselskap og K. M. A.s arbeide i Tystjorden. Av smaaskrifter, som tidligere er utkommet vil vi faa lov at nævne: „Tidernes tegn“, „Herrens komme“, „Sela“, „En omvendt kineserinde“, „Hvad søger I.“ Alle smaaskrifter faas paa K. M. A.s kontor, Pilestrædet 26 I, Kristiania.

Et missionsmøte.

Torsdag 9de dec. holdt K. M. A. i Kristiania et større møte, hvortil var indbudt alle forskjellige kvindeforeninger i byen. Frk. *Henny Dons* aapnet med bøn og uttalte, at verdenskonferansen isommer hadde fremkaldt en trang hos missionsvenner til at møtes, ikke bare med dem av sin egen kredsen ogsaa med missionsvenner av andre selskaper, andre arbeidsvilkaar. Man følte trang til, trods forskjellige arbeidsvilkaar, dog at føle sig *ett*, *ett i Herren*, *ett i arbeidsinteresse*. Og gjennom det møte, man hadde samlet i aften, vilde man først si hverandre et ord om *enhet*. — Dernæst vilde man ogsaa peke paa *kvindens* specielle opgave og plads paa missionsmarken. Verdenskonferansen hadde talt vægtige ord ogsaa om *kvindens plads i missionsarbeidet*, og vi hadde iaften den glæde at ha hos os den ene av de to norske kvinder, som deltok i verdenskonferansen, frk. *Marie Monsen*. Hun fik derefter ordet og talte om „Kvindens stilling paa missionsmarken“. Frk. Monsen har i 8 aar været missionær i Kina i det norsk lutherske Kinamissionsforbunds tjeneste. Ved mange træk fra en kvindelig missionærs arbeide belyste hun, hvor paakrævet det nu er, at ogsaa kvindelige missionærer faar den bedste utdannelse for sin gjerning. Frk. *Marie Anker* avsluttet møtet med en andagt.

Redaktør: Frk. Henny Dons, Oslo hospital.
Ekspedition: Pilestrædet 26 I, Kristiania.
Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)